

que el camp s'omplia de «gom a gom». A la nostra vila hi havia un enllaç que feia possible la realització de l'encontre amistós: el senyor Pau M.ª Llonch i Gambús qui fou tinent alcalde de l'Ajuntament de Sabadell, diputat i president del Centre d'Esports Sabadell. La família Llonch, d'ampnia i antiga tradició a Castellar, passava la temporada estival a la seva finca de Puigvert. Per aital motiu s'ha sentit sempre molt lligada a les inquietuds del poble. El germà del senyor Pau M.^a, N'Antoni Llonch, quan era President de la Joventut de la Faràndula (abans d'ésser batlle de Sabadell) obsequiava als seus joves amb una festa anual, familiar i amicable, a la seva casa a Castellar, Puigvert. Aquesta simpatia dels Llonch pel poble, amb la seva finca dels afores com a símbol d'unió, fou també el testimoni i la pionera de l'establiment de relacions esportives d'alt nivell. Una de les coses més importants fou la primícia de veure el primer equip, el ferro, del Sabadell cada any abans de començar la Competició Oficial del Campionat de Lliga. I això, és de justícia dir-ho, era agraït pels afeccionats castellarencs. De tal manera que no es feia estrany veure'n una nutrida representació a la «Vella Creu Alta» al carrer Sant Vicenç quan la Lliga havia començat i el Sabadell es trobava a la mateixa categoria que qualsevol altra equip espanyol d'anomenada internacional.

La Unió Esportiva Castellar ha mantingut sempre unes relacions amistoses i cordials amb tots els equips del país. De tots és ben coneguda l'hospitalitat esportiva i la seva noblesa damunt del terreny de joc així com el civisme i la correcció dels seus seguidors. Amb la mà damunt del pit poden donar-ne fe tots els equips que li han rebut visita.

RECORDS

La història de Castellar del Vallès és plena de capítols que des del punt de vista de cadascuna de les seves èpoques demostren la preocupació dels seus ciutadans per a no sols estar al dia, sinó per crear un clima d'equitat i de bon veïnatge. Els seus habitants sempre han pensat en l'avenir tot i que en temps passats eren ben pocs en nombre. La preocupació pel futur, per un Castellar pròsper, ha estat la dinàmica de la vila on el destí de la Unió Esportiva Castellar, unit al desig dels veïns, ha covat l'esperit de potenciar la tasca comuna d'enaltir la cultura, la societat, l'esport i el civisme ciutadà.

És molt probable que sigui aquest, el darrer capítol on pretengui parlar de la història no lligada, íntimament, amb el futbol. Una de les motivacions principals que m'han portat a fer-ho és perquè de tots és sabut que l'època més recent s'esdevenen fets i circumstàncies difícils de clarificar i esmentar amb objectivitat. Sols el pas del temps refredarà la passió i refermerà els criteris. De l'etapa moderna, socialment parlant, ja se'n farà l'anàlisi d'ací uns anys. El fet és clar: esdevé fàcil, o relativament fàcil, explicar fets de vint-i-cinc o cinquanta anys enrera perquè han quedat enregistrats per tal de passar a ésser una part més de la història. És el batec del preferit que la gent coneix amb certa objectivitat. Ara, el que passa en un moment determinat (el que marca, en definitiva, el rumb de les coses) està subjecte a unes reaccions de tipus conjunturals que en el decurs dels anys poden arribar a ésser vistes o a tenir un caire ben diferent al que en un principi pensàvem. Aquest, i no pas cap altre, és el motiu perquè he elludit, un poc, parlar del present, dels temps moderns a Castellar. Goso afirmar que el present és, en certa manera, història provisional. Una altra cosa ben diferent seria fer una crònica periodística d'urgència, i ara no pretenc pas fer-ne cap, malgrat que com a tal haurà quedat escrita en els mitjans de comunicació moderns. Espero però que un dia sigui aquesta objecte d'un estudi més fred, més racional, sense passió: deixo la porta

oberta. Entenc que tothom que llegeixi aquestes ratlles se'n farà idea a la perfecció.

Seguint la mateixa línia, i fora del tema que ens ocupa aquesta revista cultural «Plaça Vella», però no desvinculada del tot al tarannà de l'Entitat (no cal repetir allò de la compenetració entre futbol-poble) s'ha de dir que l'any 1937 tingué lloc la destrucció del Cementiri Vell on des de vint anys abans ja no s'hi celebrava cap enterrament. El mateix any fou inaugurat el Dispensari Municipal instal·lat al mateix local que l'Obra Social Benèfica.

L'esport no podia quedar al marge dels progressos portats a terme al poble. Així, gairebé simultàniament amb els dos moments anteriorment ressenyats, s'inaugurà la Piscina Pública. Amidava 25 x 12 metres i es trobava situada en el lloc on en l'actualitat hi ha edificat el Casal dels Avis, a la Plaça Major. Tot i que he dit esport, la piscina fou un lloc d'esbarjo on la gent podia començar, pel seu compte, a fer alguna provatura com a nedador. El recinte tenia serveis de vestidors, de dutxes i fins i tot trampolí. Cal tenir present que gaudir d'una piscina en una població com la que tenia Castellar l'any 37 era un fet inhabitual, molt rar, èpic. A Sabadell, només a pocs quilòmetres de Castellar, van tenir la primera piscina de l'Estat espanyol a partir dels anys 15-16 en què es fundà el Club Natació Sabadell. L'Entitat del C. N. Sabadell fou la tercera nacional (abans s'havien fundat el Barcelona i l'Atlètic). Ja l'any 1915 tenia un dipòsit-piscina al «Molí de les Tres Creus» i un temps després a «Can Ral». Malgrat tot, el 1918, i de forma oficial i inqüestionable, Sabadell inaugura la primera piscina de l'Estat, el que significà un orgull per aquella població i la seva comarca. I encara més, a les seves aigües hi efectuaren diversos entrenaments els pre-seleccionats d'Espanya en natació i en waterpolo per l'Olimpiada de l'any 20 a Ambers.

En altre ordre de coses, hem de recordar la mort el 1943 de Mossèn Joan Abarcat autor de «Els Pastorets Cantaires de Betlem». L'obra musical de mossèn Joan tingué un ressò sorprenent arreu de Catalunya. Té unes característiques ben diferents a la popular obra «Els Pastorets» del genial i senzill En Josep M.ª Folch i Torres conegut pel seu amor als infants des de les planes del «Patufet» o de les «Pàgines viscudes». Mossèn Joan Abarcat és present a la memòria de molts castellarencs i viu en l'escenari de Castellar on aquest Nadal, concretament, van tornar-se a representar uns fragments de la seva obra musical.

El mes de gener del 1949 s'efectuà l'enterrament de les restes mortals del Marquès de Castellar don Emili Carles-Tolrà i Amat que foren portades des de Gènova. Fou un dia de dol general del poble. La majoria d'establiments tancaren i els carrers per on havia de passar el seguici es posaren vanoves amb llaços negres en senyal de darrer homenatge, merescut pel seu amor envers el poble. Fou l'última mostra d'agraïment de la població cap a la persona del Marquès de Castellar.

Un altre acte ciutadà a esmentar fou la benedicció de la Plaça del Mercat, feta el dia 29 de maig del 1952. El mercat nou s'instal·là on hi havia hagut, anteriorment, la Coral. La imatge de Sant Pancrea, amb tota la solennitat, fou col·locada en el nou centre públic on Castellar hi tingué el centre del comerç a partir d'aleshores.

Nou anys més tard, la població s'honora amb una altra obertura. El dia 11 de juny del 1961 s'inaugurà el nou hospital. Les necessitats eren evidents, Castellar estava en la línia dels cinc mil habitants. Els orígens del nou Centre cal cercar-los lluny: ja l'any 1928 es parlava d'un futur projecte. En 1930 s'amplià l'edifici. Hi hagueren força recolzament, fins i tot un Crèdit de la Caixa d'Estalvis de Sabadell. Després però, de 1936 fins el 1939

l'obra quedà suspesa. En l'empresa s'hi treballà molt i seriosament. Uns dels homes de primera fila que impulsà l'operació fou En Llorenç Casas amb els seus més immediats col·laboradors el reverend En Sebastià Rossell, doctor En Josep Romero, En Pere Homet, doctor N'Amadeu Casanovas, En Joaquim Girbau, En Josep Oliver i En Josep Arderius, entre altres. Fou una obra prou digna com per passar al millor apartat de la història moderna de la població.

ELS ALCALDES DE CASTELLAR DEL VALLES, EN LA HISTÒRIA DE LA UNIO ESPORTIVA

Em plau retre el meu modest homenatge als senyors Batlles de la Vila que els conec les dates ja que la immensa majoria d'ells han estat lligats al Club, uns per afecció a l'esport i els altres per un amor especial envers la Unió Esportiva.

1910-12:	N'Agustí Vives i Roquè
1912-18:	En Blay Blanquer i Mecier
1918-20:	En Felix Llobet i Ustrell
1920-25:	En Ramon Alguer i Pou
1925-26:	En Josep Rocaver Argelaguès
1926-29:	En Santiago Gorina i Sala
1929-30:	En Josep Armengol i Valls
1931-34:	N'Antoni Tort i Rocavert
1935-36:	En Josep M. ^a Agustí
1936-39:	N'Antoni Tort i Rocavert
1939:	En Vicenç Comas i Prims
1939:	En Santiago Gorina i Sala
1939-45:	En Joan Corominas i Masaveu
1945-54:	En Gabriel Viñas i Cusidor
1954-58:	En Vicenç Corominas i Masaveu
1958-75:	Doctor Llorenç Casas i Wehrli
1975-79:	N'Emili Altimira i Alsina
1979:	En Miquel Pont i Alguersuari

LES CATEGORIES QUE HA DEFENSAT EL CASTELLAR

Seria molt llarg detallar per categories —vull dir per edats: juvenil, infantil, aleví...—, totes les que la Unió Esportiva Castellar ha defensat en el decurs de la seva dilatada vida futbolística. Ara em referiré, únicament i exclusiva, a les màximes categories ostentades pel primer equip.

Es obvi que van començar com afeccionats. I que aquesta condició, tot i els qüestionaments del futbol modern, s'ha procurat mantenir és la pura veritat. El sosteniment de l'equip ha vingut seguit de gestions, sacrificis i fins i tot a vegades uns tractes de favor. En el fons però, la Unió Esportiva Castellar es manté fidel a uns principis d'amateurisme en el sentit més pur cosa molt difícil en aquests moments.

Prenent de punt de partida l'any 11 —malgrat que la història no ho reflecteixi així car a la Federació Catalana només consta el nom de l'equip que en determinat moment havia estat acceptat— por dir-se que l'any 1921 el Castellar militava ja en la Categoria Amateur. Aleshores, el torneig es denominava «Campionat Regional» i el formaven els equips del Manresa, l'Atlètic de Sabadell, el Rubí i el Cerdanyola. El campió fou l'equip sabadellenc mentre que la Unió Esportiva va ocupar el segon lloc en la taula classificatòria.